

ВСТАНЕ УКРАЇНА!

ВІДВОЛЕННЯ'91

ПРОДОВЖЕННЯ *
Поч. див. у 1 числі

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОЗАХИСНОГО РУХУ

Левко Лук'яненко

молоді, що згодом здобула назву шестидесятників, був наш славний Борис Антоненко-Давидович, а найбільшим речником 11 - поет Василь Симоненко. І не було б шестидесятників без трьох Іванів: Івана Світличного, Івана Дзюби, Івана Драча та Євгена Сверстюка. Різна доля і в майбутньому судилася, але в першій половині 60-х років вони зробили багато для виховання ведиків, когорти патріотичної інтелігенції, що піднялася супроти національної русифікації на захист існування нації і потім половина концтаборів молодими українцями.

Шестидесятники не загострили своєї програми щодо вимоги створення незалежної України, як це зробила УРСС. Вони обмежувалися вимогами національного просвітництва, але позаяк і ці вимоги для російського імперіалізму та його українських лакуз вдавались за злочин, то в серпні 1965 року найактивніша частина шестидесятників була арештована (хоч щоправда, найвідоміших - І. Світличного, І. Дзюбу, Е. Сверстюка - чекісти залишили, щоб за кілька років розправитися окремо).

В історії підільної боротьби нашого народу за визволення шестидесятники започаткували два нові етапи.

Перший полягає в тому, що від 1965 року починається спадкова безперевіність патріотичного руху. До 60-х років арештовувано багато груп. Кожен раз чекісти групу виривали з коріння, вивозили людей геть з України, родичів та близьких завдавали під пильний агентурний нагляд і таким чином на терені діяльності групи не лишали насіння для продовження боротьби. Позаяк всі активні люди були арештовані, то досвід, що вони його набули за час до арешту, залишився при них саних і вони його завозили разом із собою до Сибіру чи в Мордовські концтабори. Всяка нова група, що бралася до боротьби, нускала до всіх тонкощів науки підільної праці: доходити власними зусиллями, кожен раз повторюючи помилки своїх таких же недосвідчених попередників. Чекісти вчилися на винахідливості окремих людей із підпілля, а патріоти не вчилися, бо не мали можливості обмінюватися знаннями і досвідом. Діяльність підільних груп, які почали виникати після поразки збройної боротьби - це дискретний рух, що складається з діяльності непов'язаних між собою і ні в часі, і ні в просторі окремих груп. Через густу насиченість суспільства

ВИДАННЯ СЕКРЕТАРІАТУ УКРАЇНСЬКОЇ
РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

• м. Київ

2
УРП

ЧЕКІСТСЬКОЮ агентурою ці групи провалювалися на стадії творення організацій, не почавши, чи ледь-ледь почавши діяльність назовині.

Середина шестидесятих років дає нове явище: арештовано не всіх активістів. Частина залишилася на волі. Бреїнівський уряд, прагнучи пом'якшити міжнародне обурення насовими арештами на Україні, не зачіпає найвідоміших. Ця частина продовжує патріотичну діяльність виховання нових захисників українських національних інтересів. З'явилася можливість передачі досвіду. Рух став спадковим. На цій кількішою дискретності виникає безперевіність.

Другий історичний крок, що його зробили буди 60-ки - це початок нового етапу в історії концтаборного життя.

Нову генерацію українських політв'язнів привезли до Мордовських концтаборів літом 1966 року. Іх було порівняно небагато, та вони перевернули старе життя. До них самовіддані патріоти у концтаборах залежали були самоосвітою, фантазували на тему найбутньої боротьби за всю Україну, чинили опір брутальній сваволі адміністрації і у важкій їденій праці чекали на закінчення терміну ув'язнення. Для адміністрації ні були рабами, а у внутрішньому ув'язненні житті мали свою школу поцінування вартостій людини та більш-менш стала систему авторитетів.

З духу старої підільної конспірації почали з комуністичною шпигунанією в таборах боялися

зв'язків з закордоном і не часто признавалися до закордонних родичів. Михайло Горинь, Михайло Масютко, Валентин Мороз, Іван Гель, Богдан Горинь та інші табірні шестидесятники зробили виклик адміністрації: вони відверто заявили про зв'язки з демократичною еміграцією та своє право на такі зв'язки і в майбутньому. По-друге, вони познайомили табори з українським самвидавом і почали збирати факти брутального ставлення адміністрації до політв'язнів і передавати їх інформацію на волю. Вони привезли до концтаборів нову моральну позицію: не зречення від зв'язків із закордоном, а ствердження права на них, не прохання пробрачення за передачу іншому політв'язнів самвидавного вірша, а сильне обстоювання перед представниками адміністрації безпідставності вилучення його; не каяття за збирання фактів брутальності адміністрації, а осуд самої брутальності. Тає позиція шестидесятників із яскравою демонстрацією моральної переваги українськими політв'язнів над моральними засадами адміністрації, над моральними засадами всієї влади. Ця генерація принесла в табори пропозицію чесних політв'язнів боротися за справедливість способом винесення на світ Вожів фактів несправедливості. Це було новим явищем. Відтоді вся наступна історія концтаборів - це занагання двох сил: з одного боку, чесні політв'язні намагаються передавати на волю правдиву інформацію про табірну совітську дійсність, а з другого - адміністрація намагається не випустити за табірні межі таку інформацію. Знову ж, знова у концтаборах новою корисною для справи праці зробила перетворення іерархія "в'язнівських авторитетів", опустивши одних і піднявши натомість других.

1967 року Львівський обласний суд засудив підільну організацію під назвою Український національний фронт (УНФ). Перший у справі Дмитро Квєцько був засуджений до 20 років неволі: 15 років ув'язнення 1 5 років заслання. Натхненник організації, 31-річний Красівський дістав 17 років неволі: 12 років ув'язнення та 5 років заслання. Хоч виникла організація в другій половині 60-ріків, стояла вона на старих позиціях підільної боротьби із шестидесятників не належала.

Шестидесятники - патріотичні просвітні. Вони перенесли захист України із Західної України до Києва, на схід України 1, опустивши вимоги до ново-культурної площини, розширили географію руху на всю Україну. Вони не були прямими продовжувачами української робітничо-селянської спілки, бо не ставили питання про право України на самостійність; вони обстоювали право українського народу на свою мову та культуру. Поволі рух розширювався. За промисловськими словами все відчутнішається самостійність настрою. Колонізатори не витримують і 1972 року арештовують І. Світличного, І. Дзюбу, Е. Сверстюка, Василя Стуса, та ще велику кількість активних патріотів.

Незалежно від просвітницького самвидавівського руху виникли окремі самостійні групи і були в цей час арештовані: група Дмитра Гриньківа з Коломиї, Івано-Франківської області та група Степана Сапеляка з Чорткова Тернопільської області.

У неволі кати Світличного, Дзюбу, Стуса, Сверстюка та багатьох інших славних синів України загартували.

На зміну підільному журналові "Воля і батьківщина" Красівського і Квєцька та в доповненні неорганізованому потоковім українського патріотичного самвидаву з'являється журнал "Український вісник".

ЗАКІНЧЕННЯ У НАСТУПНОМУ ЧИСЛІ

ЕКОНОМІЧНИЙ НЕОКОЛОНІАЛІЗМ НА МАРШІ

На сьогодні проблема виходу економіки України з кризи є чи не найголовнішою серед цілого шерпу проблем, породжених тривалим визиском намірі батківщини. Це й спонукало керівництво Української Республіканської партії до проведення науково-практичної конференції на тему: "Проблеми подолання економічного колоніалізму в Україні". Конференція відбулася 22 - 23 грудня 1990 року в м. Києві. В ній взяли участь представники від усіх обласних організацій УРП.

Вітальним словом конференції відкрив заступник Голови УРП Григорій Гребенюк, побажавши її учасникам плідної роботи, конструктивності, діловитості, оскільки історія відвезла для розв'язання нагромаджених століттями проблем небагато часу. І цей час потрібно використати на добро багато-стражданній Україні та її поневоленому народові.

Саме ці напрямні лягли в основу виступів учасників, серед яких були академік, доктори, кандидати економічних, технічних, філософських, сільськогосподарських наук, письменники, журналісти, кооператори, депутати Верховної Ради УРСР. Палітра виступів охопила розмаїття всіх барв і відтінків розвитку і занепаду економіки України: від викриття колоніальної практики центральних міністерств і відомств, що успішно успадкували і модернізували методи поневолення народів, які були в арсеналі Російської імперії, до конкретних пропозицій подолання наслідків колоніального визиску України.

Дискусії, що переростали в пристрасні суперечки, раз по раз виникали після виступів на теми: "Політична ситуація і правовий базис досягнення державної незалежності України", "Програма приватизації державної власності для України", "Проблеми приватизації в сільському господарстві", "Шляхи подолання колоніалізму в Україні", "Роздережлення підприємств", "Концептуальні питання механізму економічного впорядкування в системі управління Україною на сучасному етапі", "Децентралізація управління залізниці в незалежній Україні", "Економічна ефективність організації збройних сил України", "Проект земельної реформи", "Перспективи розвитку сільськогосподарських технологій", "Приватизація землі", "Комуністичний волонтеризм та проблеми організації і використання сільськогосподарських угідь", "Перспективи розвитку машинобудування в Україні", "Захист інтелектуальної власності", "Інформаційно-цільова основа входження економіки України в світовий ринок", "Створення малих підприємств" і т. д.

Широкий спектр проблем, піднятих учасниками конференції у своїх виступах, засвідчив можливість формування власного республіканського народного-

ЗАКІНЧЕННЯ ДИВ. НА С. 2

Вісник України!

ВІЗВОЛЕННЯ'91

Видання Секретаріату
Української Республіканської
Партії

БЕРЕЗЕНЬ 1991 РОКУ • м. Київ

ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО

До історії українського правозахисного руху

БРЕНІВСЬКА ІМПЕРІАЛІСТИЧНА ТЕОРІЯ ВІДМИРАННЯ НЕРОСІЙСКИХ НАЦІЙ ТА ФОРМУВАННЯ "ЄДИНОГО" РАДЯНСЬКОГО НАРОДУ 1 ЛІТА АНТИУКРАЇНСЬКА ПРАКТИКА НЕ МОГЛИ НЕ ВИКликАТИ В НАРОДІ ОПІР, 1 В ДІСТОПАДІ 1976 РОКУ У КИЕВІ БУЛА СТВОРЕНА УКРАЇНСЬКА ГРУПА СПРИЯННЯ ВИКОНАННЮ ГЕЛЬСИНСЬКИХ УГОД, що ПРОДОВЖИЛА ПРАВОЗАХИСНУ ТРАДИЦІЮ УКРАЇНСЬКОЇ РОБІТНИЧО-СЕЛЯНСЬКОЇ СПІЛКИ...

ЧИТАЙТЕ НА СТОР. 2

О.Б.КУТ
**Нація, націоналісти
та інтернаціоналісти**

Останніми часами почалося звертання до термінів "нація", "націоналісти", "інтернаціоналісти" та похідних слів від цих термінів. На жаль розуміння цього змісту, який стоїть за цими словами зовсім не однозначне, а іноді й суперечливе. Значною мірою така ситуація спричинена 1гнорацією останніх досягнень людського поступу та цілеспрямованою ідеологічною діверсією, яка мала на меті замулюти поняття так, щоб познання безпраffя виглядало "вищою формою демократії", колоніальна імперія - "добровільним союзом вільних націй", кати народу - Його рятівниками, а ті, що ставали на захист гідності і прав націй - "ворогами народу".

В УРЕ (т.Х, с.23, 1962р.) нація визначається як "конкретно-історична спільність людей, об'єднаних єдиною мовою і територією, глибокими внутрішніми економічними зв'язками, певними рисами культури і характеру". Здавалося би, все вірно. Однак, за цим визначенням української нації вже не існує, оскільки українці діаспори не об'єднані з українцями Союзу "...територією і глибокими внутрішніми зв'язками", (а "конкретно-історична спільність людей", до якої входять українці Союзу - це населення СРСР (молдавани, росіяни, узбеки, буряти, чукчи і т.д.). А от населення СРСР якраз і "об'єднане єдином (російськом) мовою і територією, глибокими внутрішніми економічними зв'язками, спільною соціалістичною культурою і характером", тобто творить "нову соціалістичну націю", новий "радянський" народ. Зайве говорити, що в цій новій соціалістичній нації нічого українського (крім гопака, паялиці і перевертнів) не лишилось.

Сьогодні, дякуючи Богові, повертаємося до нормальних осінніх життя, отже, маємо відроджувати неупереджене уявлення про Його прояви, і, можливо, насамперед, про загадкове і величне явище людської еволюції, яке ми земо нацією.

Вперше таємничу силу феномену нації автор статті відкрив 1939 року, коли, ще дитиною, випадково зустрівся з нещодавно "візволеним" галичанином і з подивом виявив у нього повну тотожність до своїх поглядів, думок, почуттів і намірів. То був справжній психологічний двійник, значно близчий за своїм спрямуванням, ніж друзі дитинства. Пізніше зустрічав багато аналогічних двійників і серед кримчан, одеситів, москвичів, а згодом і серед американських, австралійських та західноєвропейських українців. Ці люди різного віку, з різного мовного і культурного оточення, з різною освітою і досвідом, люди, які не мали спільніх територій, не мали не те, що "глибоких", але й ходних економічних зв'язків, відразу досягали повного взаєморозуміння, відчували себе належними до однієї таємниці нації. Особливо вражало, що співзвучність виникала не лише у плані громадських інтересів, але й в плані глибоко інтимних почуттів і думок, які здавалися суто особистими.

Що забезпечувало тотожність внутрішнього світу людей ззовні ніяк не зв'язані? Ця загадка виглядала нерозв'язною для кожної з існуючих нинігалузей знань. Але її розв'язання лежить на їх перехресті, а саме на перехресті квантової фізики, кібернетики, соціальної психології та індійської філософії...

...Нація є живою істотою і як всяка жива істота не піддається однозначному визначенню словами, які не піддається ціому людська істота. Можна належати до нації, чи не належати до неї, можна любити її, бути до неї байдужим, чи ненавидіти її, можна жити її життям чи 1гнорувати Його, але не можна вкладти феномен нації у прокрустове ложе сухих наукових термінів, не можна обмежити її зафіксувати ними це живе і величне явище всесвіту.

Як і всяка жива істота нація є багатомірною системою, що існує водночас у багатьох вимірах (за релігійною термінологією має тіло, душу і дух, за науковою - е системою квантованих полів різної міри зв'язаності). Так само, як феномен людини не зводиться до свого тіла, феномен нації не зводиться до "конкретно-історичної спільноти людей". Навіть фізична (тім'я) і постась нації не зводиться до "конкретної спільноти людей, об'єднаних територією і т.д.", оскільки протягом життя нації її "тіло" складає не одне "конкретне" покоління, а сотні поколінь, об'єднаних мовою, традиціями, ментальністю, духовністю, енергетикою (отже й карю), спільнотами крові, генотипом, етотипом і ще багатими виявленими і невиявленими зв'язками.

Людина, сама будучи багатомірною істотою і маючи ті ж самі постасі, що й нація (тіло, душу і дух), являє собою "клітинку" нації і є носієм національних прагнень, національного досвіду, національної енергетики, чуттєвості, ментальністю і духовності. Зрозуміло, що між клітиною людського тіла і людиною, як "клітинкою" нації немає повної аналогії, оскільки людина, як система, стоїть на вищому щаблі розвитку, якому властива свобода волі і здатність змінювати середовище та пристосовуватися до існування в іншому оточенні.

Однак, жодна нормальна людина не залишає свого національного організму добровільно. Денаціоналізація настає внаслідок тиску - зовнішнього, або внутрішнього, прямого чи опосередкованого. Зовнішній тиск може виявлятися в геноцидах, етноцидах, дискрипціях і т.д. Внутрішній - в міжусобицях, перенаселенні тощо. При втраті національності люди різко втрачають на духовності, моральністі, енергетичній відтінці, як правило, припиняють свій внутрішній розвиток і сповзають на шлях деградації нашадки, однак, можуть, з часом пристосуватися до іншої нації і навіть влітись у неї.

Акт відмови від своєї нації є звичайною зрадою з усіма наслідками, які несе в собі коміса зрада. Це, насамперед, різке падіння на шляху саморозвитку, втрата контактів з вищими енергіями, втрата здатності до самовдосконалення.

Задеко від рівня еволюційного розвитку людини контакти із біополям і свідомості з національним біополем (егрекором) та національною свідомістю є

АНТИІМПЕРСЬКІ ВІСТИ

Грузія. В Тбілісі 23.02.-24.02.91р. відбулася Х Мара да Координаційна Рада поне воленних народів радянської 1мперії.

Вірменія. 19 лютого вірменський народ відзначив 70-ті роковини повстання проти со ветсько-російської окупації 1921 року. В Еревані відбувся мітинг, організований Об'єднанням Національного Самовизначення. Після мітингу відбулась маніфестація вулицями Еревану. Демонстранти, які оточили Верховну Раду Вірменії, висунули вимогу проведення референдуму про вихід з складу Радянського Союзу.

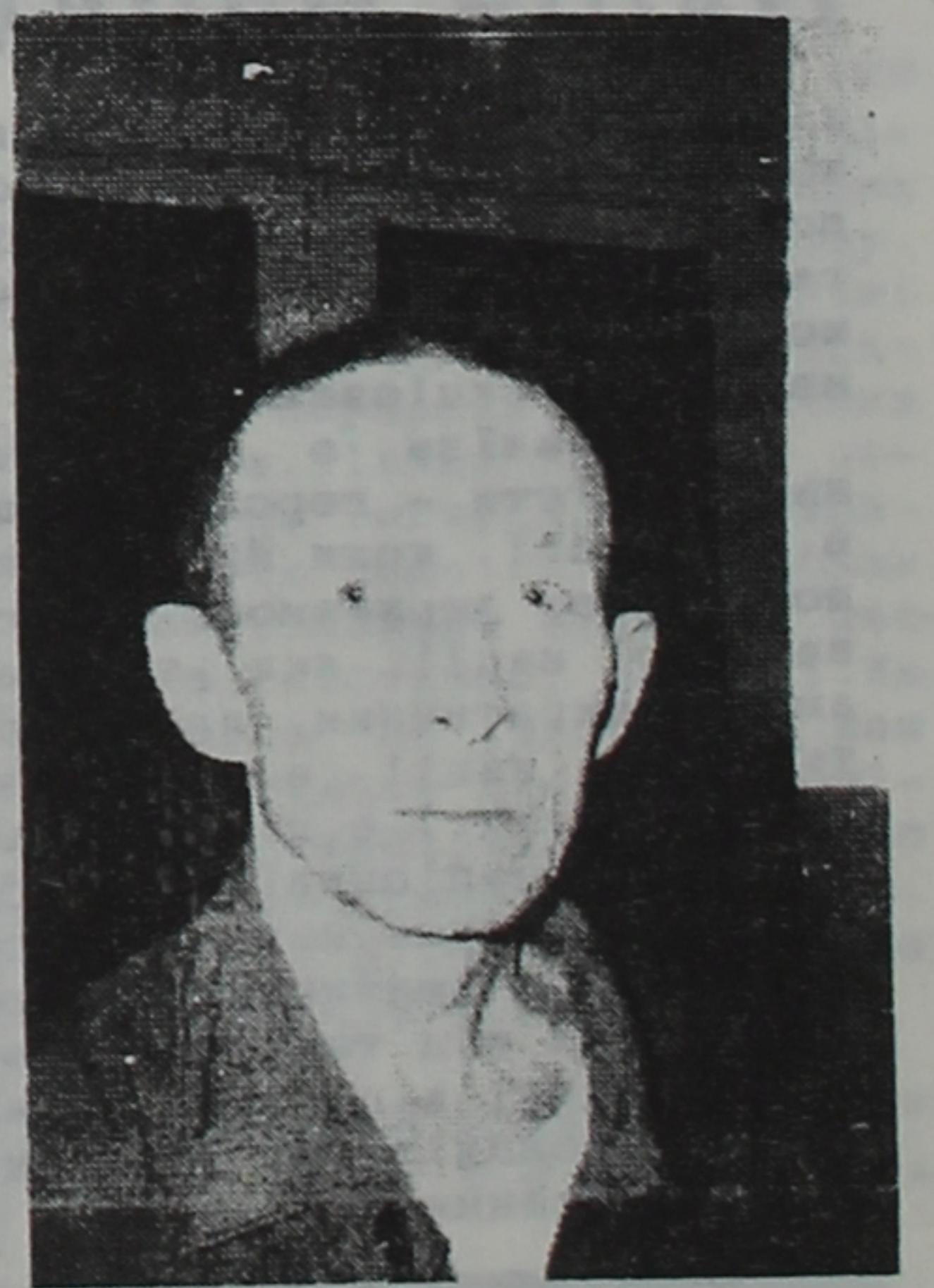
Азербайджан. В республіці проводиться збір підписів проти підписання союзного договору. Серед прийнятих комуністичною Верховною Радою Азербайджану рішень, найбільш курйозною виявилась Постанова про узаконення 28 травня днем відродження азербайджанської державності до советського, так званого буржуазного періоду. Абсурд полягає в тому, що саме компартия свого часу ліквідувала збройним шляхом цю державність.

Москва. В Москві розпочався суд над Валерієм Новодворською, яка назвала Горбачова чеширним фашистом.

Новодворська виступила в суд з тригудинною промовою на свій захист. В ході цього виступу Новодворська знову назвала Горбачова катом, вбивцею, чеширним фашистом, претендентом на престол, главою кремлівської мафії і злочинцем.

підготував Ст. ГУРА
«...Я БУДУ В НЕВОЛІ ДОТИ, ДОКИ БУДЕ В НЕВОЛІ УКРАЇНА!»

Богдан Климчак

ВІЗВОЛЕННЯ

БЕРЕЗЕНЬ
♦ м. Київ ♦

ВИДАННЯ СЕКРЕТАРІАТУ
УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

4
УРП
ЦІНА 60 К.

В МЕЖАХ м. Києва

ТЕОРЕТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ УРП

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ ІГОР ДЕРКАЧ ♦
УРП СТАВЛЕННЯ
ДО УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Існує дві течії націоналізму: інтегральний та демократичний.

Інтегральний /"проникаючий"/ націоналізм характеризується такими чинниками: вищістю однієї нації над іншою, експансією, тоталітаризмом, вождизмом.

Демократичний націоналізм - це найвищий прояв патріотизму, який під впливом ідеї свободи нації перетворює патріотів на борців за державність власного народу, при цьому здійснюється рівноправність щодо національних меншин...

Усе частіше ідеологія українського націоналізму ототожнюють з іменем Дм. Донцова, з його ідеологією "чинного /вольового/ націоналізму". З ідеологією Дм. Донцова можна погоджуватися і можна не погоджуватися, але не визнавати її вирішального впливу на розвиток української суспільно-політичної думки ми не маємо права. Праці Дм. Донцова викликають у людей, які їх прочитали, одночасно і захоплення, і обурення. Саме це й ставив собі за мету ідеолог "чинного націоналізму". Він хотів поділити українське суспільство, виділити з нього здоровий творчий елемент і з його допомогою побудувати Українську Державу.

...У кінці XIX - на поч. ХХ ст. українське національне відродження йшло шляхом ідей Мих. Драгоманова, шляхом матеріалізму. Українське суспільство тоді стояло на позиціях лібералізму, космополітизму, соціалізму й демократії, федералізму України в межах російської імперії.

Досвід визвольних змагань переконав Донцова в необхідності рішуче порвати з цими ідеями, які, на його думку, стали причиною невдач українського народу. Безжалісно критикуючи М. Драгоманова, М. Грушевського, І. Франка, Дм. Донцов пішов шляхом майже повного заперечення надбань того періоду і приступив до творення нового світогляду. В 1921 р. в праці "Підстави нашої політики" Дм. Донцов з'ясовує основні засади зовнішньої і внутрішньої політики України. Внутрішня політика мала, на думку Донцова, забезпечити творення політичної української нації, повну незалежність України від Росії і повернення її до Західу. Автор змальовує західноєвропейський ідеал і виступає за приєднання українському народові західних форм політичної, економічної, культурної організації життя, за західну демократію і економічну та політичну самодіяльність, збудовану на засадах свободи людини. Це, на думку Донцова, мало відмежувати культурно-духовний світ українців від "російського комплексу" і відродити давню активність української нації.

Український народ, на думку Донцова, зазнав поразки у визвольних змаганнях через відсутність "державницької ідеології". Українці не вміли віднайти, відчути колективний ідеал нації, який міг би сконсолідувати народні маси. У галузі зовнішньої політики Донцов виступає за тісні контакти України з державами, "Інтереси яких суперечать у дану хвилину інтересам Росії". Донцов цілком правильно трактує більшовізм як "явище російське", яке "є продовженням традиційної російської політики". Пов'язавши українську державність із міжнародною політикою, Донцов остаточно ослабив стару тенденцію: бачити українську проблему як частку загальноросійської проблеми.

...Шукаючи причини світових конфліктів, Донцов прийшов до висновку, що російський імператорізм із його цілковитим ігноруванням народів і держав залишається загрозою для миру в світі. Минуло 70 років з того часу, а ця оцінка не втратила своєї актуальності й сьогодні.

У 1926 р. виходить основна ідеологічна праця Дм. Донцова "Націоналізм" як виховний твір для широких кіл українства. "Націоналізм" мав стати моральним законом для національно-визвольного руху... Вплив Донцова виразно видно в програмах ОУН 1929, 1938 і 1941 років. Протягом 1941-1944 років укр. націоналістичний рух повністю відходить від засад "інтегрального націоналізму".

"Чинний націоналізм" є волонтеристичною ідеологією, бо визнає всіх першоосновою буття і творцем дійсності. Аналізуючи причини поразки 1917-20 рр., Донцов прийшов до висновку, що основним недоліком української нації був перш за все занепад всіх зусім його негативними наслідками та надмірний український сентименталізм і провансальський світогляд. Відповідно на брак всіх мало бути приєднання "всіх до життя" і "всіх до влади". Елементи волонтеризму Дм. Донцова зачерпнув із творів Шопенгауера і Ніцше...

Значним недоліком "чинного націоналізму" є недоцінка інтелекту на шляху формування особистості...

Найважливішим досягненням Донцова є те, що в основу своєї ідеології він поставив ідею нації, її незалежність і вільний всеобщий розвиток. Органічна єдність людей живих, мертвих і ненароджених, зв'язаних спільністю походження, мови, історії, культури, території і спільними змаганнями, творить найвищий тип органічної людської спільноти - нації. Із принадлежності до національної спільноти випливає моральна вимога до кожної людини вважати добро своєї нації найвищим наказом.

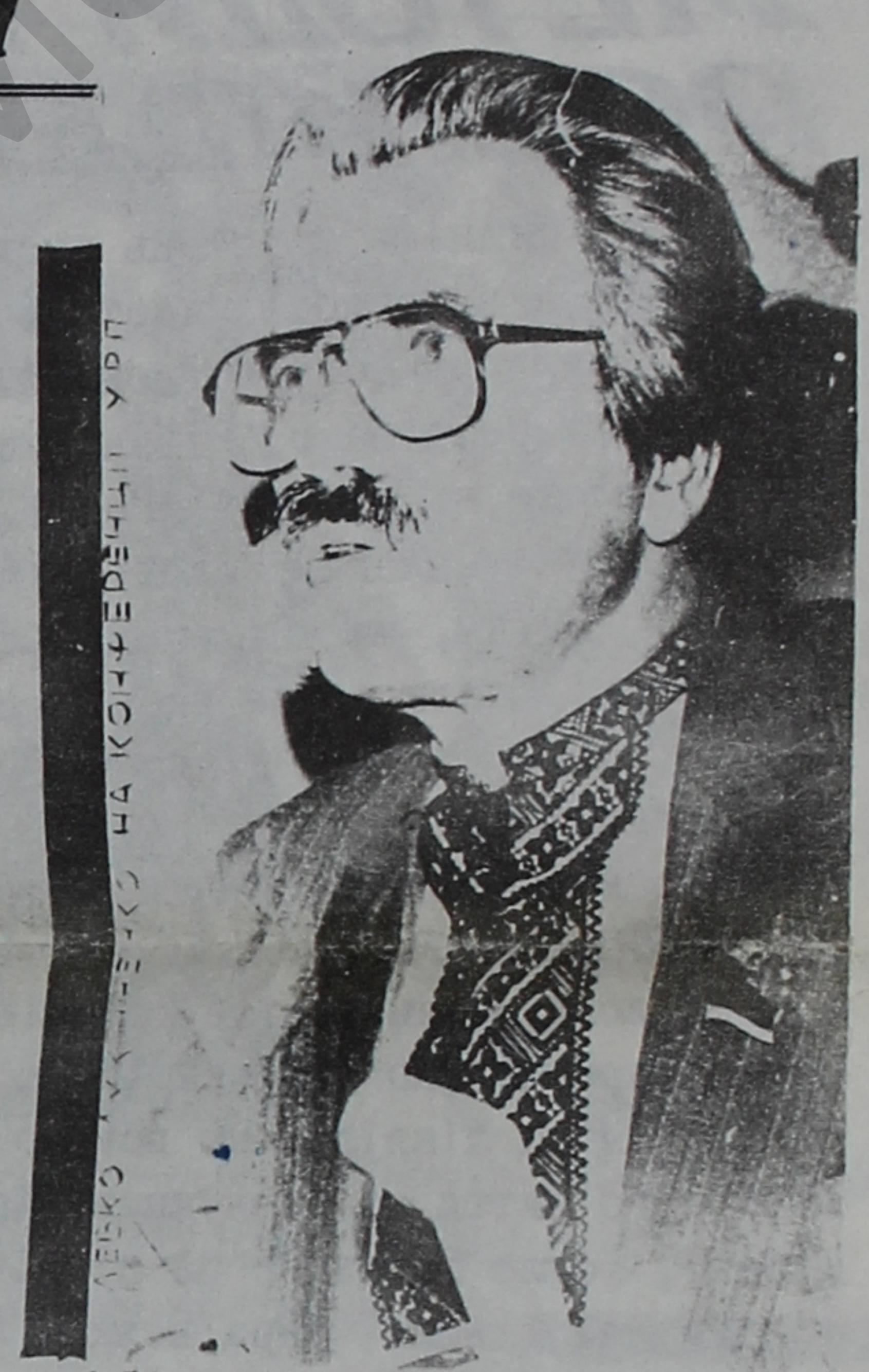
Донцов відмежував дух української нації від духу російської нації. Українці і росіяни є дві докорінно різні нації, що вирішують діаметрально протилежні завдання, різні змісті іх світогляду. Для українців природним є ідеалістичний зміст знання про життя, для росіян - матеріалістичний...

Часто закидають, що Донцов є противником демократії і пропагандистом автократії й тоталітаризму. Еволюція поглядів Донцова проходила десятиліттями, вони часто змінювалися.

...Визволення просто так не приде. Ставка на чужі сили прирікає справу визволення на провал. Маємо глибоко усвідомити слова Лесі Українки: "Хто сам визволиться, той вільний буде, хто визволить - в неволю візьме"...

В и с н о в к и:

1. Інтегральний націоналізм як ідеологія не може використовуватися УРП, бо є застарілою і не відповідає станові української генерації.
2. Демократичний націоналізм як ідеологія має бути нами розбудований і поширеній серед українського суспільства. Він відповідає глибоким почуттям і прагненням української нації. В його основі лежить ідея нації.
3. Надбання Дм. Донцова носять для нас виховне, пізнавальне значення. Вони мають дати нам поштовх до витворення сучасної ідеології українського націоналізму.
4. Виховання власних кадрів на засадах демократичного націоналізму - першочергове завдання УРП.

Світлина С. Окрімовича

23-24 лютого в Києві відбулася конференція Української Республіканської партії з питань ідеології і тактики, в якій прийняли участь народний депутат УРСР Левко Лук'яненко, Левко Городнівський, Володимир Колинець, Ігор Деркач, Михайло та Богдан Горині, Секретар УРП Олекса Миколишин, Василь Овсянко, Петро Розумний, Сергій Жижко, Роман Коваль, відомі правозахисники Зеновій Красівський, Богдан Климчак, Василь Лісовий, керівники обласних, міських та районних організацій УРП, референти теоретичних та інформаційно-видавничих відділів, економісти.

Виступи, а іх було понад п'ятдесят, засвідчили високий інтелектуальний потенціал Української Республіканської партії.

На жаль, редакція "Візволення" не має можливості опублікувати всі виступи. Для тих, хто хотів би більш повно познайомитися з теоретичним доробком УРП, більшим часом вийде повний збірник матеріалів конференції.

Промови, виголошені на конференції читайте на 3 та 4 стор.

«Вісник України!»

ВІЗВОДЕННЯ!

КВІТЕНЬ
♦ м. Київ ♦

ВИДАННЯ СЕКРЕТАРІАТУ
УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

6
УРП
ЦІНА 60 к.

В МЕЖАХ м. Києва

ХМАРА СМІЄТЬСЯ

♦ НАША РУБРИКА ♦

■ **Леонідові Кравчуку,
Першій посадовій особі Україн-
ської Совєцької Соціалістичної
Республіки** ■

■ **Проект побудови
Суверенної Гетьманської Респу-
бліки** ■

Ми найбільше зацікавлені в збереженні держа-
ви-союзу, бо вона наша. Добре, що ще не всі ін-
ші інородці второпали, що до чого. Адже в Мо-
скві всі у наших руках. Добре, що ще не дізнали-
ся, що Горбачов не Горбачов 1 не Горб1, а козак
Горб. На штабу нашого великого війська не гене-
рал Мойсеев, а полковник Мойсеенко. Телевізія -
Кравченко, пояснювати не треба. Щастя наше,
що "Пам'ять" галасує поки що про жіло-масонів.
Під той шум ми ще більше там закримося. Та
про це не треба дуже розповсюджуватися, нас на-
род не зрозуміє. І донедавна 1 то не міг угороп-
пати, чому наші найкращі вчені так не хочуть
свою армію розгорнати на Україні, а якщо й гово-
рять щось про українське військо, то якось мля-
во, про людське око. Але один дуже мудрий 1 ду-
же високо вченій чоловік з гетьманської канцеля-
рії, ну, буц1м-то, з Президії Верховного Совету
роздолобав мен1, дурному. Каже: ти, дурню, хто
такий, що ти розуміеш, слухай, що я тоб1 ска-
жу, академ1к. І п1шов викладати як на лопат1
розмова була конф1денціальна, в1ч-на-в1ч, з ва-
ми, ясновельможний Леоніде, теж д1люся тільки
тому, що маю повну дов1ру до вас.

Так ось, продовжував цей мудрий муж.
Чому ми маємо будь-що зберегти так зван1 со-
юз1 /насправд1 наш1/ стратег1чн1 сили? У Сиб1-
ру хто? Наш1 люди! На Далекому Сход1 Зелений
Клин - наш. Північний Казахстан - С1рій Клин -
наш. Північ від Мурманська до Чукотки - теж уся
наша. А як1 там багатства, знаєш? Кажу, знаю.
Продовжуйте.

- Якщо ми не втримаємо так званого союзу /на-
шого/, дозволимо нашим ворогам його розвалити,
ми п1слія цього зберемо все ще п1д нашу, гетьма-
нську булаву?

- Ні, ніколи! Навіки втратимо! - вигукнув я.
- Т-с-с! Дивись, не розпяткай таким, як ти.
- Мовчатиму, глухонімий.
- Страйкі шахтарів, чиїх рук справа, знаєш?
Отож бо, не знаєш.

- Рука Москви! - вирвалося мені.

- Ні, офіційно Москва наша. Це рука москов-
ських бояр, які хотути скинути нашого козака Го-
рба і його людей. Заодно підривають тут нас, із
середини, союзників нашого Горба. У Донбасі -
це справа рук мамонтовців. Сурілівці в Одесі їм
допомогу збирати. Боярська підривна рука сягну-
ла аж до нас на крайній захід, у твій клятий
Червоноград. Ми ще не знаємо, хто конкретно за-
ймається підривною роботою в Червонограді, але
Комітет громадянської злагоди /так зветься слу-
жба безпеки Львівської демократичної ради/ за-
ходиться розслідувати провокацію. Тепер ти ро-
зумієш, чому Львівська демрада проти страйку і

заодно з Кравчуком?

- Тепер я дещо починаю розуміти в політиці.
Поряд з договором нам потрібно докладати
максимальних зусиль, щоб допомогти нашим людям
у Кремлі. Щоправда, гетьманський уряд справно

відгукується на всі прохання наших кремлівських
друзів. По-перше, цих замовлень, як1 роблять
наші друзі, замало для їх порятунку. Нам самим
треба збільшити фінансові і товарні поставки
для них. Тільки все це не можна називати подат-
ками, бо ніякі це не податки, а допомога.

По-друге, вирівнювання і встановлення справедливих цін неправильно називати п1двищенням цін.
Це п1двищення добробуту трудаших 1 краще забез-
печення товарами. Дуже добру справу змазано: ви-
плати по п"ять фок1нок кожному чомусь назива-
ють у прес1 компенсацією. Зовсім не зрозуміле
слово для народу 1 сама суть перекручена. П"ять
фок1нок - це дарунок гетьманського уряду грома-
дянам. Тепер зовсім 1накше, правильно сприйма-
ється. Думаю, що більше таких прикрих помилок
уряд не допустить. Не знаю, що роблять хло-
пці з коша отамана Станіслава, могли б своєча-
сно п1правити.

Поскільки одночасно з союзним договором нам
потрібно мати про всяк випадок готову Конституцію,
щоб заткнути пельку крикунам, то я теж хо-
чу внести свої пропозиції до проекту.

Почну з назви держави. Ну що це - республіка
з президентською формою правління. У нас є своя
традиція, яку ми тепер посилено відроджуємо.

Пропоную: козацька совєцька соціалістична
республіка з гетьманською формою правління.
Можна, скороочено - Гетьманат. Віневній, з
такою назвою наш1 посполит1 п1дуть на союз, хоч
з самим цвртом. Забудуть про все, навіть про ви-
рівняння цін. Це тепер треба пам'ятати, щоб ви-
бити ґрунт з-п1д н1г зловмисного бунтарського
елементу. Відповідно змінити назви й інших дер-
жавних структур. Президія Верховного Совету - Ге-
тьманська Канцелярія, її члени - генеральна стар-
шина. Верховний Совет - Верховний Зб1г. Відразу
пропоную й деяк1 персоналії.

Гетьманом будете, звісно, Ви, ясновельможний
Леоніде. Тут тільки потрібно не допустити помилок.
По-перше, Гетьмана вибирають не посполит1, а Ве-
ликий Зб1г. Окрім статії Конституції закріпі-
ти поміттєвий склад нинішнього Зб1гу. Це важли-
во, бо посполит1 "все одно кращих від нас чле-
нів не обирутъ". Хіба гірших. На випадок смер-
ті члена Зб1гу його місце займає хтось із роди-
чів. У жодному разі не припустимо зменшувати чи-
сло членів Зб1гу. (ЗАКІНЧЕННЯ див. на с.4)

СВІТЛІНА С. ОХРІМОВИЧА

Антиімперські
ВІСТИ

ГРУЗІЯ. Тбілісі. 12 квітня. Грузин-
ською міліцією затриманий член
Національно-Демократичної пар-
тії Грузії Г. Абхіанідзе. Таким
чином, зараз у Грузії під вар-
тою з політичних мотивів утри-
мується 71 в"язень.

УКРАЇНА.

Донецьк. 12 квітня в аеропорту
був знову заарештований заст.
голови УРП С. Хмара, який приле-
тів на зустріч зі страйкуючими
шахтарями. Виламавши руки і бру-
тально заштовхнувши до авта,
"правоохоронці" відескортували
його до Сум. У Сумській пересиль-
ці С. Хмара відсвіти безстроку
голотівку на знак протесту проти
комуністичного бандитизму.

"Ця крайня і смертельна небезпе-
чна для мене акція протесту, - за-
явив у Зверненні "До українсь-
кої громадськості" С. Хмара, - не
прояв легковажності та безвідпо-
відальності. На цей крок спонука-
ло мене сумління і почуття мора-
льного обов'язку перед Україною.
Може найдорожчою ціною я привер-
ну увагу цивілізованого світу
до того, що діється в Україні."

Завершив своє Звернення С. Хмара
словами: "Історія дає нам ре-
альний, але останній шанс здійс-
нити нашу відвічну мрію. Часу
для вичікувань немає. Тільки на-
ша воля і громадянська активіс-
ть може врятувати Україну... Хай
живе мирна демократична револю-
ція!"

Донецьк. 19 квітня від імені
страйкарів 18 шахт "Донецькув-
гілля", заводу "Донецьккабель", ба-
вовняно-паперового комбінату,
фабрики іграшок, дослідної шахти,
заводу шахтної автоматики на ад-
ресу Верховної Ради УРСР прийш-
ла телеграма з вимогою негайно-
го звільнення С. Хмари. "Наші тре-
бования, - сказали у Зверненні, -
Суверенитет України, роспуск
КПСС, перевибори Парламента Ук-
раїни на многопартийні основах -
це ідеї Хмари. Наша політичес-
ка стачка - начало мирної демо-
кратичної революції, к якої призыва-
ла Хмара. Содержання народ-
ного депутата України С. Хмари
под стражею не спасет преступ-
ний комуністичний режим, толь-
ко сплотити наши ряды .

Сопредседатель Донецького
стачкома Юрій Макаров "

Тернопіль. 12 квітня Тер-
нопільська міська Рада н.д. нада-
ла звання Почесних громадян Тер-
нополя кардиналу Любачівському,
патріарху Мстиславу та народно-
му депутату С. Хмари. Міськвикон-
ком звернувся до Верховного Су-
ду УРСР з пропозицією надати мо-
жливість С. Хмарі взяти участь
21 квітня у церемонії вручення
почесної нагороди.

ВСТАНЕ УКРАЇНА!

ВІЗВОДЕННЯ

ТРАВЕНЬ
♦ м. Київ ♦

ВИДАННЯ СЕКРЕТАРІАТУ
УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

УРП
ЦІНА 60 к.

В МЕЖАХ м. Києва

Роздуми про право нації на самовизначення, або читаючи Леніна

Ленін в своїх роботах і виступленнях неоднократно підчеркивал, що "...Революція пролетаріата буде епохой целиго ряда битв по всем вопросам економіческим и політическим, в том числе и національним" /ПСС, т. 54, с. 464/. Верность этих ленинских предположений, как мы видим, сегодня полностью подтверждается.

Раздираемий економіческими і політическими противоречіями Советський Союз, заменивший велику Російську імперію, і по сей день оставається "третьою народом", похоже находитися на своєму смертному одрі.

Перший союзний договір, підготовлений РКП/б/ і принятий на І съезде Советів ССР, на якому Росії було обещано "подавляющее большинство", не має юридичної сили з моменту підписання, так як не являється свободним волеизъявленням народов і, в частності, за Україну були підписані незаконним "українським правителством", пришедшім до влади на московських штыках.

Создані ССР було первим шагом реалізації ленинської теорії скорій і неминуемої победи мирової пролетарської революції і образування Всесвітнього Союза Советських Соціалістических Республік.

Не последнюю роль тут зіграл і імперський стереотип мислення Леніна. Він писав: "Следует СОЗДАТЬ и всячески укреплять союз социалистических республик. Об этой мере не может быть сомнения. Она нам нужна, как нужна и всемирному коммунистическому пролетариату для борьбы с всемирной буржуазией и защиты от ее интриг. ...Чем больше страна, тем на большей территории может пролетариат взять власть в свои руки" /ПСС, т. 45, с. 356 - 362/.

Свої істинні цілі Ленін найбільше точно сформулював в статті "К пересмотрю партійної программи" /которая була написана сразу после захвата більшевиками влади в 1917 році/: "Мы ПРИЗНАЛИ БЫ право на отделение и за Украиной, и за Арменией, и за всякой другой угнетавшейся нацией, но мы вовсе отделения НЕ ХОТИМ. Мы ХОТИМ как можно более крупного государства, как можно более тесного союза, как можно большего числа наций, живущих по соседству с великими государствами" /ПСС, т. 34, с. 379/.

Неужели можна предположить, что десятки народів, живших столетиями під гнетом руського царизму, добровільно рещили накинуть на себе ярмо руського більшевізму в виде ССР тільки потому, що вони так хотіть?

Коварство, ложь, лицемеріє, насиліє над народами, смерть, кровь, міліони жертв - вот путь, приведший більшевиків до влади, а всіх нас - в "тюрьму народов".

Ленін, одержимий бесом мирової революції і розширення її границь, самим убедительним аргументом признавав СІЛУ.

Еще Маркс і Енгельс в 1848 году писали в "Манифесті комуністичної партії": "Коммунисты повсюду поддерживает ВСЯКОЕ движение, направленное против существующего общественного и политического строя... Они открыто заявляют, что их цели могут быть достигнуты ЛИШЬ ПУТЕМ НАСИЛЬСТВЕННОГО НИСПРОВЕРЖЕНИЯ СУЩЕСТВУЮЩЕГО ОБЩЕСТВЕННОГО СТРОЯ".

Вот оно - істинне лицо комунізма. Вот они - його методи. Так было в 1917 году в Росії, в 1919 году на Україні, в 1940 году в Прибалтиці. Так было і в 1991 р. в Литві і Латвії...

Перечитуючи Леніна, який може убедитися в тому, як часто цей інтриган, лицемер, і лжець менять свою "точку зоря", прикриваючись благородними целями, в залежності від часу і складившоїся ситуації, преследуючи при цьому свої істинні устремлення в роздуванні "мирного пожара".

Давайте розглянемо його позицію в різні періоди.

1913 год

"Мы безусловно враждебны всякому применению насилия в какой бы то ни было форме со стороны господствующей нации по отношению к нации, желающей отделиться в государственном отношении" /ПСС, т. 23, с. 315/.

"Никаких безусловно привилегий ни одной нации, ни одному языку, решение вопроса о политическом самоопределении наций, т.е. о государственном отделении их, вполне свободным, демократическим путем" /ПСС, т. 24, с. 115 - 125/.

"Чтобы не нарушать права нации на самоопределение, мы должны не "голосовать за отделение", а голосовать за предоставление права отделяющейся нации САМОЙ решить этот вопрос" /ПСС, т. 24, с. 229/.

1914 год

Ленін приводить слова из виступления члена Государственной Думы Савенко: "Движение украинское в особенности представляет большую и реальную опасность для единства России. Если украинцам удастся оторвать 30 миллионов малороссов от русского народа, тогда наступит конец великой Российской империи".

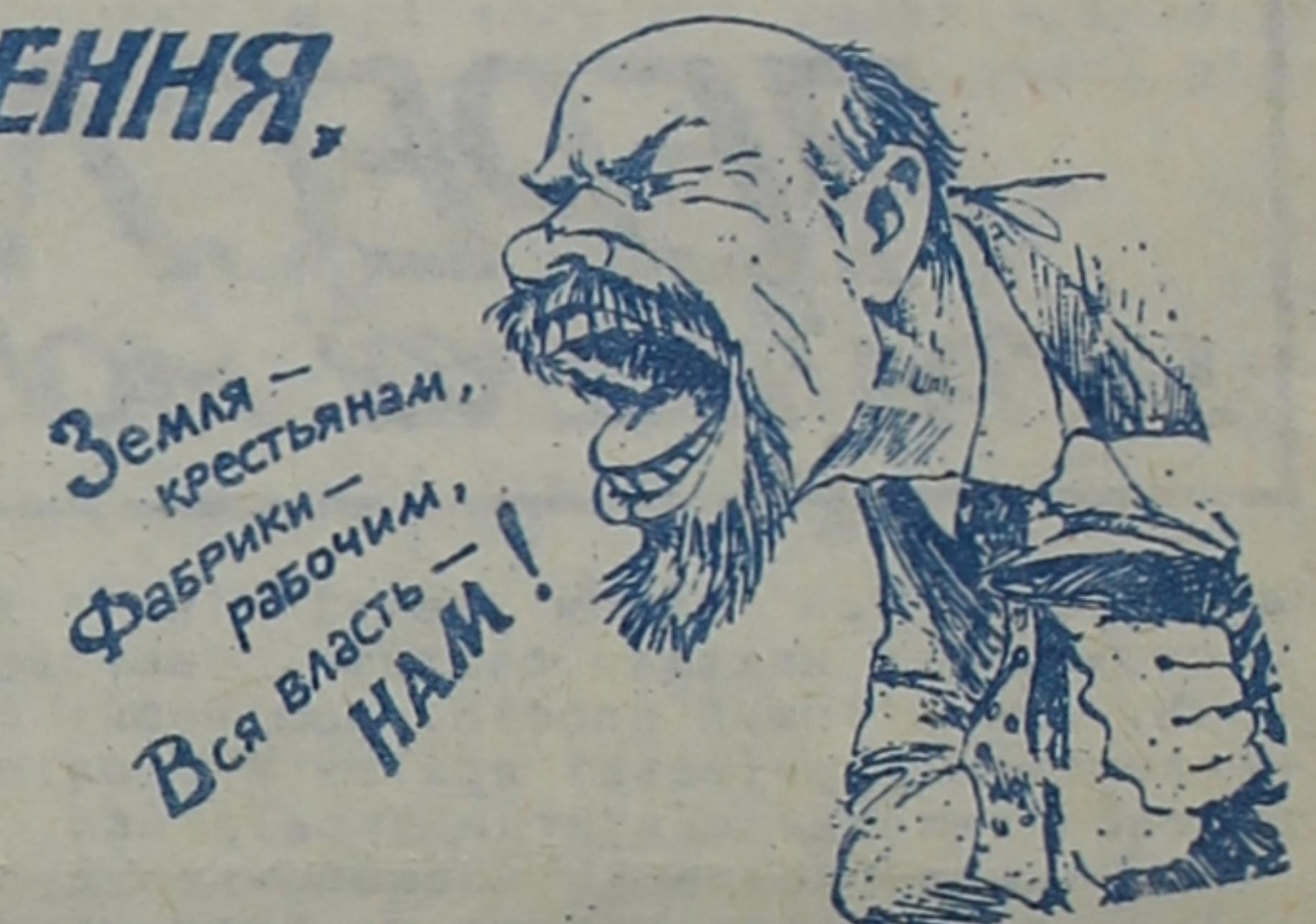
Ленін тут же, критикуя Савенко, пишет: "Травя украинцев за "сепаратизм", за стремление к отделению, великорусские националисты /Савенко и К/ тем самым отстаивают привилегию на "свое" государство... РСДРП же отстаивает право всех наций на равноправие, а равноправие означает и право на отделение и образование своего национального государства" /ПСС, т. 24, с. 324 - 326/.

Из обращения Леніна до українських робочих: "Пора уже и нам?!, українским рабочим, проснуться и начать борьбу. Ибо мы?!! угнетены и как рабочие, и как члены порабощенной нации, лишенной права получать образование в школах на своем родном языке" /Ленінський собирник XXXIX, с. 120/.

В работе "О праве нації на самоопределеніє" Ленін пишет: "Всего практическое сказать прямое "да" за отделение такой-то нации, а не просто за право отделения всех и всяких наций" /ПСС, т. 25, с. 273/.

"Увлеченная борьбой с националистами в Польше, Роза Люксембург забыла о национализме великого русского, хотя именно этот национализм и страшнее всего. Может ли быть свободным народ, угнетающий другие народы? НЕТ! Интересы самой великого русской нации требуют полного признания права на отделение.

ЗАКІНЧЕННЯ ДІВ. НА СТОР. 4.

Антиімперські вісті

ГРУЗІЯ. Тбілісі. 1 травня. Відбулося чергове засідання "Демократичної трибуни". Депутат Верховного Собоюзу ССР В. Адвадзе піддав різкій критиці політику правлячого блоку "Круглий стіл". Представники блоку "Національна згода" заявили, що "Круглий стіл" веде Грузію до диктатури. Р. Мініашвілі підкреслив, що "Круглий стіл" заблокував засоби масової інформації і дас дозвіл на публікацію лише тих статей, які йому корисні.

6 травня у Тбілісі відбувся мітинг, організований Націонал-Демократичною партією Грузії. Голова партії Георгій Чантурія повідомив про загостріння ситуації в Алжарській АССР. За його думкою, причиною цього є політика націонал-шовінізму і релігійної непримиреності, яку проводить "Круглий стіл". Okрім цього, він розповів, що у передвиборчій кампанії приймають участь правоохоронні органи, що дільничні міліціонери збирають підписи громадян на підтримку З. Гамсахурдії.

Ніко ТЕНЗАЛЗЕ, власкор УМА. УКРАЇНА.

Павлоград. 9-10 травня відбулася конференція представників робітничих та страйкових комітетів, громадських організацій та політичних партій. На конференції було прийнято Статут Всеукраїнського об'єднання страйкових комітетів. Була визначена дата проведення Всеукраїнського з'їзду страйкових комітетів - 22-23 червня ц. р.

Київ. 12 травня відбулося освячення Хреста на тому місці, де раніше стояв Свято-Михайлівський Златоверхий Собор. За рішенням Київського це місце надано Українській Автокефальній Православній Церкві для відбудови Храму. 20 млн. доларів США на відбудову Храму похертів футбольний клуб "Динамо". Прес-центр УМА.

14 травня у Київському обласному суді розпочався судовий процес над С. Хмарою /подробиці в номері/.

4 октября 2016 года Минюст РФ внес Международный Мемориал в реестр «некоммерческих организаций, выполняющих функцию иностранного агента». Мы обжалуем это решение в суде.

Библиотека Международного Мемориала